

[Hans Nielsen.]

blik vi kun har nogle Timer tilbage, inden vi skal have en Finanslov vedtaget. Man tvinger os til enten at gaa ind i en Finanslovkonflikt og en storpolitisk Kamp, hvis Afslutning jo kan trække længere ud, eller at stemme for dette Forslag. Vi har valgt det sidste for at undgaa denne Kamp i Øjeblikket, fordi vi har det gamle Ord, som siger: Den, som tror, haster ikke. Der er jo ikke mere end godt et Aar til, inden der skal være Valg til Landstinget. Og naar det ærede Medlem vil give det Udseende af, at det er et solidt Flertal, man har i Landstinget, maa jeg sige: Ja, det er paa fire Stemmer. Men det ærede Medlem ved jo saare vel, at den ene af disse er en uberettiget Stemme, som tilfalder den anden Side; saa snart vi kommer igen næste Aar, har vi et Mandat til; saa falder Resterne af den gamle privilegerede Ordning; og saa er der kun to Stemmers Flertal og een Mand, der skal vindes.

Den, der tror, haster ikke. Det ærede Medlem kan være overbevist om, at det lille Flertal, de har i Landstinget, skal nok blive taget fra dem; og saa skal der nok blive en anden Musik her i Rigsdagen.

Axel Dam: I Anledning af Ændringsforslaget vedrørende Harald Bergstedts Stipendium ønsker jeg at motivere min Afstemning ved ganske kort at angive vor Stilling til en saadan Understøttelseslovgivning overhovedet. Der er Understøttelser, som er nødvendige paa Grund af social Nød, og som vi derfor naturligvis ikke kan gaa imod, selv om vi ønsker et fremtidigt Samfund, hvor saadanne Understøttelser ikke skal være nødvendige. Derfor stemte vi i sin Tid imod Nedskæringen af Invalidrenten og Aldersrenten og har i Aar stemt for Regeringens Kriseforslag.

Der er andre Bevillinger, kulturelle Bevillinger, som vi ogsaa ønsker opretholdt, nemlig saa længe Staten ved tilsvarende Institutioner driver en Slags Konkurrence — man kunde kalde det Dumpingkonkurrence — med saadanne Anstalter, f. Eks. private Skoler. Hvis der ikke var saadanne, maatte Staten oprette saa mange flere Skoler og altsaa belaste sit Budget dermed.

En anden Sag er de frie Kulturbevillinger til Enkeltpersoner, til Kunstnere og Videnskabsmænd. Her tror jeg ikke, at Politikere som saadanne er kompetente Smagsdommere. Vor højtærede og frisindede Undervisningsminister udtalte forleden Dag de rigtige Ord, at her maa Staten

stille sig liberalt, hvad jeg antager vil sige: upartisk. Men efter min Mening lader dette sig ikke gøre fuldt ud uden ved at stille sig fuldt ud neutralt, d. v. s. ved at overlade til private Velyndere at støtte saadanne Kunstnere, som falder i deres Smag.

Naar der nu er Tale om at overføre en Kunstner fra de løsere Understøttelser til de faste, maa vi naturligvis principielt være imod det, naar vi ønsker at komme bort fra dette System. Jeg kunde derfor ikke stemme positivt for at forhøje Harald Bergstedts Understøttelse.

Men paa den anden Side: paa Grund af den Maade, hvorpaa Agitationen mod ham er kommet frem, ønsker jeg ikke at være med til at udpege ham som mindre kvalificeret end andre Kunstnere, ganske bortset fra min Sympati eller Antipati, som efter min Mening lige saa lidt kan være en Maalestok for, hvad der tilkommer ham, som andre Menneskers private Sympati eller Antipati. Da jeg altsaa ikke ønsker at stemme imod, havde jeg ingen anden Maade at tilkendegive mit Standpunkt paa end overfor denne Bevilling at undlade at stemme.

Korsgaard: Man overdriver vist ikke, naar man siger, at den højtærede Undervisningsminister hævdede sig til høj Patos om en forholdsvis lille Ting. Vi ved, at den højtærede Minister før har talt som „den sidste Grundtvigianer“. Gad vide, om han ikke en Dag vil komme til at tale som „den sidste Byskov'er“ — man kan jo aldrig vide sig sikker. Det var i alt Fald saare ejendommeligt at høre den højtærede Undervisningsminister i den Grad benytte sig af den tidligere Undervisningsminister, som han gjorde. Sagen Harald Bergstedt har ikke i særlig Grad min Interesse. Jeg havde lige saa gerne set, at Landstinget ikke havde blandet sig i denne Bevilling. Men jeg maa gentage overfor den højtærede Undervisningsminister, at naar netop vistnok Hr. Byskov var en af dem, der ikke fandt, at denne Bevilling var paa sin Plads, synes jeg, det er en underlig Ting paa den ene Side, som sket, at svinge sig op til en Anerkendelse af Hr. Byskov paa visse Omraader, og paa den anden Side ikke at ville tage et Mindretal, hvoraf han formentlig var Medlem, som Udtryk for, at Sagen dog ikke er saa oplagt. Det er kun her i Rigsdagssalen, vi skændes saa voldsomt om, hvorvidt Folk har den ene eller den anden politiske Anskuelse. Men vi taler os saamænd udenfor Rigsdagssalen meget